

Aamunkoitto

Kristuksen läsnäolon airu

Aamunkoitto-Aikakauslehti

maaliskuu 2025

Sisällysluettelo

PÄÄKIRJOITUS	2
<i>Vihattu ilman syytä</i>	<i>2</i>
RAAMATTUOPINNOT	16
<i>Pyhä kansa.....</i>	<i>16</i>
<i>Jumalan pyhäkkö</i>	<i>19</i>
<i>Perustettu pappeus</i>	<i>23</i>
<i>Makea maku Jumalalle.....</i>	<i>27</i>
<i>Sovituspäivä.....</i>	<i>31</i>

Vihattu ilman syytä

"Tämä on tapahtunut, jotta kävisi toteen se sana, joka on kirjoitettu heidän laissaan: 'He vihasivat minua ilman syytä'."

Johannes 15:25

Jeesuksen ajan uskonnollinen maailma vihasi häntä ja lopulta tappoi hänet. He vihasivat häntä, koska hänen elämäntapansa oli vastoin heidän elämäntapaansa. Uhrautumisen esimerkillään hän tuomitsi heidän itsekkyytensä, ja opetuksillaan hän paljasti heidän suositut virheensä ja opetti samalla epäsuosittuja totuuksia.

Alkutekstimme sanat, jotka on otettu psalmista 69:4, Jeesus puhui opetuslapsilleen maanpäällisen palvelutyönsä viimeisinä tunteina. Hän tiesi, millaista ahdistusta ja sydänsurua he pian joutuisivat kokemaan, ja hän pyrki valmistamaan heidän sydämensä ja mielensä pian edessä oleviin tapahtumiin. Hän ei halunnut, että he kompastuisivat, vaan että he olisivat valmiita vastaanottamaan

Pyhän Hengen helluntaina ja pääsemään osallisiksi taivaallisen kutsumuksen ihmeellisistä etuoikeuksista. Hepr. 3:1

Maailman halveksunta

Jeesuksen palvelutyön aikana opetuslapset olivat oppineet, että nöyrän ja nöyrän Jeesuksen seuraaminen ei tuonut heille heidän aikansa uskonnollisen maailman suosiota. Oli tilanteita, joissa ihmisjoukot kerääntyivät rakkaan Herransa ympärille, mutta usein heidän motiivinaan osoittautui olevan jokin aineellinen tai lihallinen hyöty, jota he toivoivat saavansa häneltä. Vain harvat olivat kiinnostuneita seuraamaan häntä uskollisesti tai olivat valmiita tekemään uhrauksia ollakseen hänen opetuslapsensa. Joh. 6:26 ja 27 ja 60 ja 66.

Kun Jeesuksen ristiinnaulitsemisen aika koitti, hänen opetuslapsensa epäilemättä uskoivat, että hän voisi jotenkin välttyä kuolemalta ja ottaa roolinsa Israelin johtajana ja kuninkaana. He tunsivat profeetta Jesajan sanat, joka oli kirjoittanut Messiaasta: "Hänen hallintonsa ja rauhansa lisääntyminen ei saa loppua." He olivat myös tietoisia siitä, mitä profeetta Jesaja oli sanonut Messiaasta. (Jesaja 9:7). He eivät kuitenkaan tienneet, että hänen oli ensin tarpeen

kärsiä ja kuolla maailman puolesta, ennen kuin hänen valtakuntansa kirkkauteen liittyvät ihmeelliset profetiat voisivat täyttyä. Heidän toiveenaan oli päästä osalliseksi Mestarin kanssa hänen kirkkaudestaan, jonka he uskoivat olevan lähellä.

Jeesuksen on kuoltava

Jeesus ei salannut opetuslapsiltaan, että hänen pian tuleva kuolemansa oli välttämätön. Raamatun kertomuksesta saamme tietää: "Siitä lähtien Jeesus alkoi selittää opetuslapsilleen, että hänen oli mentävä Jerusalemiin ja kärsittävä paljon vanhimpien, ylipappien ja lainopettajien käsissä ja että hänet oli tapettava ja kolmantena päivänä herätettävä henkiin." (Matt. 16:21). Vaikka Jeesuksen lausunto oli selkeä, hänen seuraajiensa on täytynyt ajatella, että hänen sanomisillaan oli jokin muu merkitys.

Jeesus tiesi, että hänen opetuslapsensa tarkastelivat opetuslapseuden etuoikeuksiaan yhä aineellisten etujen ja sen kunnian näkökulmasta, jonka he toivoivat saavuttavansa olemalla yhteydessä häneen. Hän tiesi myös, että helluntain jälkeen he saisivat ymmärryksen Pyhän Hengen. Nyt he eivät

kuitenkaan kyenneet hyväksymään sitä tosiasiaa, että heidän Herransa kuolema todella tapahtuisi.

Jeesuksen seuraajia vihattiin

Opetuslapset rakastivat Mestariaan ja olivat vakuuttuneita siitä, että hän oli jumalallisesti määrätty Messias, mutta he eivät vielä ymmärtäneet, että hänen palvelutyönsä piti sisältää kärsimystä ja kuolemaa ennen kirkkautta ja kunniaa. Pietari kirjoitti myöhemmin: "He ihmettelivät, mistä ajasta tai tilanteesta Kristuksen Henki heidän sisällään puhui, kun hän kertoi heille etukäteen Kristuksen kärsimyksestä ja hänen suuresta kirkkaudestaan sen jälkeen." 1. Piet. 1:11

Esiteltävässä raamatunkohdassa Jeesus myönsi, että häntä vihattiin ilman syytä, ja hän selitti myös: "Maailma rakastaisi sinua kuin omaansa, jos kuuluisit siihen, mutta sinä et enää kuulu maailmaan. Minä valitsin sinut pois maailmasta, joten se vihaa sinua. Muistatko, mitä sanoin sinulle? 'Orja ei ole isäntäänsä suurempi. Koska he vainosivat minua, he vainoavat luonnollisesti myös sinua. Ja jos he olisivat kuunnelleet minua, he kuuntelisivat teitä. He tekevät teille kaiken tämän minun takiani, sillä he ovat hylänneet sen, joka minut lähetti." Joh. 15:18-21

Mestari myös varoitti: "Mutta aika on tulossa - ja se on jo täällä - jolloin teidät hajotetaan, kukin kulkee omia teitään ja jättää minut yksin. Minä en kuitenkaan ole yksin, koska Isä on minun kanssani. Olen kertonut teille kaiken tämän, jotta teillä olisi rauha minussa. Täällä maan päällä teillä tulee olemaan monia koettelemuksia ja murheita. Mutta rohkaistu, sillä minä olen voittanut maailman." Joh. 16:32 ja 33

On hyvä huomata, että varoituksen tarkoituksena ei ollut niinkään antaa opetuslapsille rauhaa ja hyvää mieltä tulevasta hajaannuksesta ja vainosta, vaan pikemminkin se, että kun se tulisi, he ymmärtäisivät sen todellisen merkityksen. Silloin he ymmärtäisivät, että heillä oli suuri etuoikeus kärsiä Jeesuksen kanssa. Hän halusi heidän tietävän, että hän voitti maailman ja että hekin saisivat voimaa maailman voittamiseen, jos he jatkaisivat hänen opetuslapsinaan olemista. Tämän luvatus voitonvarmuuden turvin he voisivat iloita maailman vastustuksesta ja vainosta huolimatta. Tieto siitä, että he kärsivät rakkaan Herransa kanssa, antaisi heille rohkeutta jatkaa uskollisesti eteenpäin.

Voittajat

Jeesuksen oman elämänsä, palvelutyönsä ja opetustensa aikana antamasta esimerkistä käy selvästi ilmi, että kristittyjen elämä on taistelua vastustusta vastaan. Käymme jatkuvaa sotaa, jossa taistelemme mahtavien vihollisten kanssa, jotka olisivat voittaneet meidät, ellei meille annettaisi jumalallista voimaa niiden voittamiseen. Saatana, paholainen, on kristityn suuri vastustaja, ja hänen liittolaisensa ovat maailma ja oma langennut lihamme. (1. Piet. 5:8; Joh. 17:14 ja 15; Room. 7:18). Puhuessaan itsestään apostoli Paavali kirjoitti: "Minä kurin pidän ruumiini kurissa kuin urheilija, harjoittelen sitä tekemään sitä, mitä sen pitäisi tehdä. Muuten pelkään, että saarnattuani toisille saattaisin itse tulla epäpäteväksi." 1. Kor. 9:27

Termiä "voittaa" käytetään kuvaamaan kristityn voittoa paholaisesta, maailmasta ja omasta lihastamme. Pahuus on sen maailman perusta, jonka ruhtinas Saatana on. Paavali siis kehotti: "Älkää antako pahan valloittaa teitä, vaan voittakaa paha tekemällä hyvää." (Room. 12:21). Myös Johannes rohkaisee: "sillä jokainen Jumalasta syntynyt voittaa maailman. Tämä on se voitto (kreik.: menestyksen

keino), joka on voittanut maailman, meidän uskomme." 1. Joh. 5:4

Jumala on rakkaus

Taivaallinen Isämme on rakkauden tekijä ja on ollut sen tukija kautta aikojen. Saatana sen sijaan on itsekkyyden tekijä. Nämä kaksi periaatetta ovat olleet sodassa keskenään ihmisen lankeemuksesta lähtien. Jumalan kansaa - niitä, jotka ovat palvelleet häntä uskollisesti kaikkina aikoina - on motivoinut rakkaus häntä kohtaan. Hän ja hänen Henkensä ovat ohjanneet heitä, kun taas suurin osa muusta ihmiskunnasta on kulkenut elämänsä läpi pitkälti itsekkyyden periaatteen ohjaamana.

Ihminen luotiin Jumalan kuvaksi, ja tämän kuvan jäljet ovat yhä jäljellä ja ilmenevät monien ihmisten ystävällisinä tekoina. (1. Mooseksen kirja 1:27). Satunnaiset ystävälliset teot eivät kuitenkaan ole maailman ja sen hengen voittamista. Sen on oltava kääntymys siitä periaatteesta, että elämme itsellemme, siihen, että elämme Jumalalle ja omistamme elämämme hänen palvelukseensa. Synnin vuoksi ihmissuku on omaksunut "itsensä" hallitsevaksi elämän motiiviksi. Siitä on tullut niin paljon elämäntapa maailmassa, että sitä pidetään

normaalina. Itsekäs etu on periaate, joka hallitsee tätä nykyistä maailmaa, ja Saatana on "tämän maailman jumala". 2. Kor. 4:4

Rakastakaa toisianne

Ainoa tapa, jolla itsekkyys voidaan poistaa ja rakkauden periaate vakiinnuttaa koko maailmaan elämää ohjaavaksi periaatteeksi, on Jumalan pelastussuunnitelma. Jeesuksessa meillä on kattavin esimerkki rakkaudesta elämäntapana. Hän ei ainoastaan antanut meille esimerkkiä, vaan myös määräsi rakkauden seuraajilleen sanomalla: "Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut." Joh. 13:34

Tätä rakkauden henkeä ei täysin ymmärtänyt eikä arvostanut rikas nuori hallitsija, jonka käskettiin myydä kaikki omaisuutensa ja antaa se köyhille, mutta joka sitten lähti pois murheellisena (Matt. 19:16-22; Luuk. 18:18-23). Noudattaessaan itsesäilytyksen lakia hän oli kerännyt maallisia tavaroita itselleen, eikä hän ollut valmis jakamaan niitä muiden kanssa. Opetuslapset olivat ymmällään Jeesuksen neuvosta rikkaalle nuorukaiselle, joka näytti heijastavan holtitonta luopumista kaikesta oman edun tavoittelusta.

Todellinen opetuslapseus

Silloin Pietari sanoi Jeesukselle: "Me olemme jättäneet kaiken seurataksemme sinua! Mitä meille sitten jää?" (Matt. 19:27). Pietari muistutti Mestaria siitä, että he olivat hänen opetuslapsinaan noudattaneet ehtoja, joita hän yritti asettaa rikkaalle nuorelle hallitsijalle. Heidän kaikki ei ollut yhtä paljon kuin hänen kaikki, mutta periaate oli sama. Tämän uhrauksen tehtyään he luonnollisesti halusivat tietää, mitä he voisivat odottaa saavansa vastineeksi. Pietarin kysymys paljastaa, että hän ei vielä ollut ymmärtänyt opetuslapseuden todellista henkeä. Hän ehkä toivoi saavansa jotain kunnian ja arvostuksen muodossa. Sen sijaan, että hän olisi ollut nöyrä kalastaja, hän saattoi haluta näkyvän aseman Messiaan valtakunnassa, olla hallitsija tai suuri ihmisten joukossa.

Jeesus vastasi: Te, jotka olette olleet seuraajiani, istutte myös kahdellatoista valtaistuimella ja tuomitsette Israelin kahtatoista sukukuntaa: "Vakuutan teille, että kun maailma uudistuu ja Ihmisen Poika istuu loistavalla valtaistuimellaan. Ja jokainen, joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisaruksista tai isästä tai äidistä tai lapsista tai

omaisuudesta minun tähteni, saa vastineeksi sata kertaa enemmän ja perii iankaikkisen elämän." (Matt. 19:28-29). Meidän ei pitäisi saada tästä kohdasta sitä virheellistä käsitystä, että Herra toivoo kristittyjen uhraavan muita. Olisi väärin riistää perheiltämme välttämättömät mukavuudet ja elintarvikkeet. Kuitenkin sen jälkeen, kun tämä on tehty, ylijäämä on Herran.

Ota ristisi

Kun Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen menevänsä Jerusalemiin ja odottavansa, että hänet pidätettäisiin ja surmattaisiin siellä, Pietari ei halunnut kuulla siitä. "Mutta Pietari otti hänet syrjään ja alkoi moittia häntä siitä, että hän oli sanonut tällaisia asioita. "Taivas kieltää, Herra", hän sanoi. "Sinulle ei koskaan käy näin!" Jeesuksen vastaus tähän hyvää tarkoittavaan neuvoon oli: "Mene pois luotani, saatana! Olet minulle vaarallinen ansa. Näet asiat vain inhimillisestä näkökulmasta, et Jumalan näkökulmasta." (Matt. 16:22-23). Pietari yritti saada Mestarin vakuuttuneeksi siitä, että hänen pitäisi antaa oman edun vaikuttaa itseensä eikä mennä Jerusalemiin, jossa hän tiesi viholistensa odottavan.

Pietari edisti tietämättään Saatanan asiaa, joka aina rohkaisee ihmisiä pitämään itseään etusijalla. Maailman ihmiset, jonka ruhtinas Saatanana on, ajattelevat useimmiten ensin itseään. Se on avoimesti heidän elämäntapansa ja on ollut sitä Eedenin päivästä lähtien, mutta se ei ole Jumalan tapa. "Silloin Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Jos joku teistä haluaa olla minun seuraajani, niin luopukaa omasta tavastanne, ottakaa ristinne ja seuratkaa minua". Jos yritätte pitää kiinni elämästänne, menetätte sen. Mutta jos luovutatte elämänne minun tähteni, pelastatte sen." Jakeet 24 ja 25

Jeesus oli jo silloin menettämässä elämänsä uhrautuvasti koko ihmiskunnan puolesta. Yleisesti ottaen nyky-yhteiskunnassa useimmat pitävät typeränä ajatella muita kuin itseään. Jeesus kuitenkin vetosi Pietarin ja muiden opetuslasten mieleen ja sydämeen suuntaamalla heidän huomionsa siihen, että heidän elämänsä pelastuisi Jumalan tavalla, ei noudattamalla maallista periaatetta "itse ensin".

Maailman voittaminen tarkoittaa, että kristittyinä vastustamme itsekkyyden periaatetta, joka ympäröi

meitä joka puolella. Me annamme elämämme epäitsekästä Jumalan, totuuden ja veljien palvelukseen. (Fil. 3:7 ja 8; 1. Joh. 3:16). Meitä ei ole kutsuttu olemaan "pois maailmasta" tai elämään eristyksissä maailmasta. (Joh. 17:15). Pikemminkin, vaikka olemme maailmassa, meidän on pysyttävä erillään sen periaatteista ja normeista, emmekä saa antaa sen itsekkään hengen vaikuttaa itseemme. Koetinkivenä meille on se, että samalla kun fyysisesti elämme ja työskentelemme maailmassa, emme mukautu sen yleiseen henkeen, vaan pyrimme jatkossakin menettämään elämämme jumalallisen rakkauden asialle. Room. 12:2

KASTE KUOLEMAAN

Rikas siunaus odottaa kristittyjä joka vuosi, kun he muistavat Herramme Jeesuksen uhrikuoleman muistoa. Osallistuminen symboliseen leipään ja maljaan edustaa sitä, että otamme haltuumme hänen uhrinsa hyödyt. (Matt. 26:26-29). Saatuamme näin hänen lunnasuhriensa hyödyt iloitsemme jumalallisesta armosta meitä kohtaan ja muistamme, että meillä on myös etuoikeus uhrata, "kuolla joka päivä", ikään kuin kieltämällä itsemme ja antamalla henkemme Jumalan tahdon toteuttamiseksi. (1. Kor. 15:13). Tähän voi kuulua maailman hyljeksimistä,

fyysisten voimien kuluttamista tai loukkaantumista niiden taholta, jotka ovat herjanneet meitä sanoillaan.

Meidän kasteemme on kaste Jeesuksen kuolemaan. "Oletteko unohtaneet, että kun meidät liitettiin kasteessa Kristukseen Jeesukseen, liityimme hänen kuolemaansa? Sillä me kuolimme ja meidät haudattiin Kristuksen kanssa kasteen kautta. Ja niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden voimasta, niin nyt mekin voimme elää uutta elämää.

Koska olemme yhdistyneet hänen kanssaan hänen kuolemassaan, meidät myös herätetään henkiin niin kuin hän oli." Room. 6:3-5

Olemme saaneet erityisen kutsun seurata rakkaan Herramme ja Mestарimme jalanjälkiä. Hänen "seuraamisensa" tarkoittaa, että kokemuksemme maailmassa ovat samanlaisia kuin hänen kokemuksensa. Jeesus selitti: "Minä sanon teille totuuden: orjat eivät ole isäntäänsä suurempia. Eikä sanansaattaja ole tärkeämpi kuin se, joka lähettää viestin." (Joh. 13:16). Niille, jotka uskollisesti seuraavat Mestarin jalanjäljissä, vaikka heitä "vihattaisiin ilman syytä", annetaan lupaus: "Ne jotka ovat voittaneet, saavat istua minun kanssani

valtaistuimellani, aivan kuten minä olin voittanut ja istuin Isäni kanssa hänen valtaistuimellaan." Ilm. 3:21

Maaliskuun 2. päivän oppitunti

Pyhä kansa

***Keskeinen jae: "Teistä tulee minun pappien
valtakuntani, minun pyhä kansani. Tämä on se
sanoma, joka sinun on annettava Israelin
kansalle."
2. Moos. 19:6***

***Valitut kirjoitukset:
2. Mooseksen kirja 18:12-27; 19:1-14.***

Israelin kansa perustettiin Jumalan lupausten ja hänen lainsa ohjeiden varaan. Vaikka Jumalan suunnitelma, sellaisena kuin se on esitetty hänen lupauksissaan, ei voi epäonnistua, israelilaisten ja kaikkien muidenkin asema tässä suunnitelmassa riippuu kuuliaisuudesta jumalallista tahtoa kohtaan. Avainjakeemme osoittavat, että Israelin kansa erotettaisiin kaikista muista kansoista.

Ilmeisesti Jumalan kaitselmuksesta johtui, että Jetro, Mooseksen appi, antoi suurelle lainsäätäjälle

tämänpäiväisen oppitunnin ensimmäisessä jaksossa olevat oikea-aikaiset neuvot. (2. Moos. 18:12-18). Mooses oli kova ja väsymätön työntekijä. Hän oli täysin valmis uhraamaan henkensä veljiensä puolesta, mutta anoppi, joka tarkkaili tilannetta puolueettomasta näkökulmasta, saattoi nähdä, että Mooses väsytti itsensä tarpeettomasti pyrkiessään kuulemaan ja tuomitsemaan kaikissa heidän vähäpätöisissä vaikeuksissaan ja että myös kansaa itseään ei palveltu tehokkaasti. Työtä oli yksinkertaisesti liikaa yhdelle ihmiselle, jotta hän olisi voinut huolehtia siitä kunnolla.

Jetro oli ilmeisesti viisas mies, jolla oli korkeat, vanhurskaat periaatteet, kuten hänen Moosekselle antamistaan neuvoista käy ilmi. Hän neuvoi vävyään nimittämään "kyvykkäitä miehiä" - hallitsijoita tai tuomareita - israelilaisten eri joukkojen yli ja kehotti heitä olemaan periaatteen miehiä, ei itsekkäitä tai ahneita. Jetro ymmärsi, kuten Mooseksenkin on varmasti täytynyt tietää, että ne, joilla on epäoikeudenmukaiset periaatteet, pyrkivät etsimään omaa etuaan ennen niiden ihmisten etua, joita he hallitsivat. Tällaiset ihmiset olisivat kansalle pikemminkin kirous kuin siunaus. jakeet 19-27.

Nämä Israelin "kyvykkäät miehet" palvelivat kansaa Mooseksen johdolla. Kun Mooses sai Jumalalta lain ja käskyn, että se annettaisiin kansalle, hän kutsui nämä vanhimmat, tai edustajat, koolle. Hän kertoi heille Jumalan lain yksityiskohdat, jotta he saisivat tarvittavan ymmärryksen voidakseen ensin opastaa ja sitten tuomita kansaa asianmukaisesti.

Kuusisataatuhatta täysi-ikäistä israelilaista miestä lähti Egyptistä. (2. Moos. 12:37). Tämä tarkoittaisi yhteensä luultavasti puolitoista miljoonaa, kun naiset ja lapset lasketaan mukaan. Ei ole vaikea kuvitella, millaisiin ongelmiin yksittäinen ihminen törmäisi yrittäessään ilman apua opastaa tällaista joukkoa Jumalan laissa. Ei ollut olemassa painettua sivua, radiota, televisiota, kännyköitä tai internetiä - ei mitään nykyaikaisia viestintämenetelmiä. On todellakin ilmeistä, että Mooseksella oli hyvin järjestäytynyt joukko miehiä, joille hän saattoi antaa tärkeän tehtävän välittää kansalle lain tarpeelliset yksityiskohdat niin kuin hän oli saanut sen Jumalalta Siinain vuorella. Vastauksena kansa sanoi tekevänsä kaiken sen, mitä Herra oli puhunut. 2. Moos. 19:8

Jumalan pyhäkkö

Keskeiset jakeet: "Israelin kansa rakentakoon minulle pyhän pyhäkön, jotta voin asua heidän keskuudessaan. Teidän on rakennettava tämä ilmestysmaja ja sen varusteet täsmälleen sen mallin mukaan, jonka minä näytän teille."

2. Moos. 25:8-9

Valitut kirjoitukset:

2. Mooseksen kirjan luvut 25-27

Moosekselle annetut ohjeet ilmestysmajan rakentamiseksi löytyvät 2. Mooseksen kirjan luvuista 25-27, ja kertomus työn suorittamisesta on luvuissa 35-40. Varsinaisen tabernaakkelin - pyhän ja kaikkein pyhimmän osaston - tuli olla Jumalan sanan mukaan "pyhäkkö". Se rakennettiin useista shittim (akaasia). puulankuista, jotka oli päällystetty kullalla, asetettu hopeisiin jalustoihin ja kiinnitetty lujasti toisiinsa samasta puusta tehdyillä tangoilla, jotka oli myös päällystetty kullalla. 2. Moos. 26:15-30

Jos yhden "kyynärän" pituus on noin 18 tuumaa, rakenne oli viisitoista jalkaa leveä, viisitoista jalkaa

korkea ja neljäkymmentäviisi jalkaa pitkä, ja se avautui etupäästä tai itäpäästä. Se oli peitetty suurella valkoisella pellavakankaalla, johon oli punottu kerubien hahmoja sinisellä, purppuranpunaisella ja tulipunaisella värillä. (jakeet 1-3). Rakennuksen avoin pää eli etuosa suljettiin verholla, joka oli samankaltaista materiaalia kuin peitekangas, ja sitä kutsuttiin "oveksi" eli ensimmäiseksi verhoksi. (jakeet 36 ja 37). Toinen samasta materiaalista valmistettu kangas, joka oli samalla tavalla kudottu kerubien kuvioilla ja jota kutsuttiin "verhoksi" eli toiseksi verhoksi, ripustettiin niin, että se jakoi ilmestysmajan kahteen osastoon. (jakeet 31-33). Ensimmäistä eli suurempaa osastoa, joka oli viisitoista jalkaa leveä ja kolmekymmentä jalkaa pitkä, kutsuttiin "pyhäksi". Toista eli takimmaista osastoa, viisitoista jalkaa leveää ja viisitoista jalkaa pitkää, kutsuttiin "kaikkein pyhimmäksi". Nämä kaksi osastoa muodostivat varsinaisen ilmestysmajan. Tabernaakkelin päälle pystytettiin lisäkatoksia suojaa varten. Yksi oli tehty kashmir-kankaasta tai vuohen karvasta, toinen punaiseksi värjätystä pässinnahoista ja päällimmäinen kate hylkeennahoista, jotka auttoivat hylkimään vettä. jakeet 7 ja 14. Jakeet 7 ja 14

Se ilmestysmaja, jonka Jumala käski Israelin kansan rakentaa erämaahan, kaikkine siihen liittyvine uskonnollisine palveluineen ja seremonioineen, oli, kuten apostoli Paavali toteaa, "varjo, hämärä esimakua tulevasta hyvästä". (Hepr. 10:1; 8:5; Kol. 2:16-17). Nämä seremoniat, joita israelilaiset joutuivat toistamaan vuosi vuodelta, viittasivat eteenpäin "parempiin uhreihin", joiden keskipisteenä oli Jeesus ja jotka otettaisiin käyttöön hänen ensimmäisen tulemisensa yhteydessä. (Hepr. 9:19-24). Nämä toisivat ikuisen pelastuksen paitsi Israelille myös koko ihmiskunnalle. 1. Tim. 2:5-6

On ymmärrettävä, kuinka huolellisesti Jumala ohjasi ja ohjasi kaikkia ilmestysmajan rakentamisen yksityiskohtia. Hän vei Mooseksen ylös vuorelle ja antoi hänelle tarkat ohjeet jokaisesta osasta ja tavasta, jolla se tulisi tehdä. "Varmista, että teet kaiken sen mallin mukaan, jonka olen näyttänyt sinulle täällä vuorella." (Hepr. 8:5; 2. Moos. 25:40). Kaikki ne yksityiskohdat, jotka Jumala antoi israelilaisille Mooseksen kautta Jumalan "pyhäkön" rakentamisesta, oli toteutettava täsmälleen jumalallisten ohjeiden mukaisesti. Kansan oli oltava erityisen tietoinen näistä asioista, jotta he eivät olisi huolimattomia ja joutuisi ankaran rangaistuksen kohteeksi mahdollisesta rikkomuksesta.

Kuinka kiitollisia olemmekaan siitä, että kaikki nämä järjestelyt viittaavat Jeesukseen, "pyhäkön ja todellisen majan palvelijaan, jonka Herra on pystyttänyt eikä ihminen". Hepr. 8:2

Perustettu pappeus

Keskeinen jae: Aaronin ja hänen poikiensa vyötärön ympärille kiedotaan vyötärönauhat, ja heidän päähänsä puetaan erityiset päähineet."

"Aaronin ja hänen poikiensa vyötärönauhat kiedotaan vyötärölle. Silloin oikeus pappeuteen on heille lain mukaan ikuisesti. Tällä tavoin vihit Aaronin ja hänen poikansa papiksi."

2. Mooseksen kirja 29:9

Valitut kirjoitukset:

2. Mooseksen kirja 29:1-9 ja 35-37

Suuri osa 2. Mooseksen kirjasta käsittelee Israelin ilmestysmajan pystyttämistä. Jumala määräsi, että se oli rakennettava kokonaan uskonnollisen vuoden ensimmäiseen päivään mennessä, joka oli noin kaksitoista kuukautta sen jälkeen, kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptistä. Hän ilmoitti Moosekselle myös, mihin kukin kaluste tulisi sijoittaa. 2. Moos. 40:1-8

Jumalan uskollisena palvelijana Mooses toteutti saamansa käskyt täsmälleen niin kuin hänelle oli

määrätty. (jakeet 16-33). Raamattu kertoo meille, että Israelin palvontakeskukseen liittyvä näkyvä tabernaakkeli kuvasi taivaallisia todellisuuksia, jotka koskevat nykyistä evankeliumiajan seurakuntaa sekä koko ihmisperhettä tulevaisuudessa. Hepr. 9:23-28; Ilm. 21:1-5.

Lisäksi annettiin ohjeet Aaronin ja hänen poikiensa voitelemiseksi papin virkaan ilmestysmajan yhteydessä. Näihin ohjeisiin sisältyi myös yksityiskohtia, jotka koskivat vihkimisseremoniaa ja Israelin pappeuden vihkimistä. 2. Moos. 40:13-15; 3. Mooseksen kirjan luvut 8 ja 9.

Israelin papiston virkaan asettamiseen liittyi Jumalan johdolla yksityiskohtainen seremonia. Sikäli kuin apostoli sanoo, että Israelin kanssa tehdyt järjestelyt olivat "varjo tulevasta hyvästä", meillä on oikeus ottaa tuosta vihkimyspalveluksesta oppia, joka voi auttaa meitä ymmärtämään täydellisemmin, mitä Mestarin - suuremman Melkisedekin papin - seuraajana oleminen todella tarkoittaa. Hepr. 10:1; 5:5-6.

Aaronin ja hänen poikiensa vihkimisseremonia kesti seitsemän päivää. (3. Moos. 8:33). Numeroa seitsemän käytetään Raamatussa kuvaamaan

kokonaisuutta tai sen täydellisyyttä, johon se liittyy. Seitsemän päivää kestävä vihkiminen kuvastaisi siis hyvin voimakkaasti sitä, että Jeesuksen, suuremman ylipapin, ja hänen jalkojensa seuraajien, alipappien, vihkiminen on jotakin, joka koskee kaikkia elämän osa-alueita ja jatkuu ikuisesti.

Kuten jo todettiin, Israelin papit olivat niitä, joiden kautta Jumala jakoi siunauksensa Israelille ja ohjasi heitä itseään koskevissa asioissa. Niinpä myös suuremman Melkisedekin pappeuden tulevien, kokonaan Jumalalle omistautuneiden jäsenten on ymmärrettävä ja arvostettava Jumalan ikuista tarkoitusta kutsua heidät tähän suosittuun asemaan. Heistä tulee osa "kuninkaallista pappeutta", joka hallinnoi siunauksia koko ihmiskunnalle Jumalan tulevassa valtakunnassa.

"Jos täydellisyys olisi voitu saavuttaa leeviläisen pappeuden kautta, ... miksi tarvittiin vielä toinen pappi, joka olisi ollut Melkisedekin eikä Aaronin järjestyksessä? Sillä kun pappeus vaihtuu, myös laki on muutettava. Hän, josta nämä asiat sanotaan, kuului eri heimoon, eikä kukaan tuosta heimosta ole koskaan palvellut alttarilla. On nimittäin selvää, että Herramme polveutui Juudasta, eikä Mooses sanonut mitään papeista tämän heimon kohdalla. ... Toinen

pappi Melkisedekin kaltainen ilmestyy, sellainen, josta ei ole tullut pappi sukujuuria koskevan määräyksen perusteella vaan tuhoutumattoman elämän voiman perusteella. Sillä julistetaan: "Sinä olet pappi iankaikkisesti, Melkisedekin järjestyksessä." Hepr. 7:11-17

Makea maku Jumalalle

Keskeinen jae: "Sisäelimet ja jalat on pestävä vedellä, ja pappi polttaa ne kaikki alttarilla. Se on polttouhri, ruokauhri, Herralle mieluinen aromi."

3. Mooseksen kirja 1:9

Valitut kirjoitukset:

3. Mooseksen kirja 1:1-17

Hajuaistin symboliikkaa käytetään Raamatussa välittämään ajatusta uhrauksesta ja omistautumisesta. Ef. 5:2:ssa apostoli sanoo: "vaeltakaa rakkauden tiellä, niin kuin Kristus on rakastanut meitä ja antanut itsensä meidän puolestamme tuoksuvaksi uhriksi ja uhriksi Jumalalle". Tällä kielenkäytöllä Paavali vie ajatuksemme takaisin Israelin ilmestysmajan jumalanpalveluksiin, joissa sen seremonioiden yhteydessä poltettiin suitsukkeita pyhässä osastossa olleella kultaisella alttarilla, jonka tuoksu tunkeutui toisen verhon taakse kaikkeinpyhimpään. Tätä toimitusta koskevissa ohjeissa sanottiin, että "Niinpä

suitsukkeita poltetaan säännöllisesti Herran edessä tulevien sukupolvien ajan". 2. Moos. 30:1-8

Tabernaakkelin jumalanpalveluksia koskevat ohjeet olivat hyvin tarkat. Israelin sovituspäivänä ylipappi Aaron vei syntiuhrien veren kaikkeinpyhimpään sirotellakseen sen armoistuimelle. Ennen tätä oli kuitenkin välttämätöntä, että kultaisella alttarilla poltettiin ensin suitsukkeita, jotta niiden savu ja tuoksu pääsisivät kaikkein pyhimpään ennen kuin Aaron kulki verhon alta. Jos näin ei olisi tehty, hän olisi kuollut astuessaan kaikkeinpyhimpään. (3. Moos. 16:11-14). Palavan suitsukkeen savu ja haju oli todiste siitä, että uhriyö oli suoritettu asianmukaisesti ja että se oli Jumalalle hyväksyttävä.

Eläinuhreja, jotka poltettiin kultaisella alttarilla, pidettiin myös "makeana tuoksuna Herralle", kuten avainjakeestamme ja sen asiayhteydestä käy ilmi. (3. Moos. 1:5-9). Liha- eli viljauhreja, kun ne poltettiin alttarilla Herran ohjeiden mukaisesti, pidettiin samalla tavoin "makeana tuoksuna". 3. Moos. 2:1-9

Edelliset Israelin seremoniat, joita pidettiin "makeana tuoksuna", viittasivat kaikki eri tavoin Jeesuksen palvelukseen, kuuliaisuuteen ja uhriin, joka nousi

Jumalan eteen "tuoksuvana uhrina". (Ef. 5:2). Mestarin vihkiytyneitä seuraajia kutsutaan myös uhraamaan ja kastautumaan Jeesuksen kuolemaan. (Room. 12:1; 6:3-4). Kristityn uhrityö kohdistuu erityisesti "Kristuksen ruumiin" kanssaihminen puolesta. 1. Kor. 12:12-14, 27

Filippiläiskirjeen 4:18:ssa apostoli Paavali viittaa Filippiläisten seurakunnan uhraukseen, jonka se osoitti lähettämällä hänelle lahjan hänen ollessaan vankilassa Roomassa, ja sanoo siitä: "Tuoksuva uhrilahja, otollinen ja Jumalalle otollinen uhri." Tässä meillä on Paavalin itsensä auktoriteetti soveltaa Israelin ilmestysmajan opetuksia seurakuntaan. Se osoittaa lisäksi, että Jumala koettelee hänelle omistautumisemme vilpittömyyttä sillä, kuinka vilpittömästi uhraamme ja palvelemme toisiamme.

Hajuaistin symboliikan pitäisi auttaa meitä erottamaan todellinen omistautuminen Jumalalle ja pelkkä huulille puhuminen. Jos emme voi havaita uhrautumisen "hajua", voimme hyvinkin ihmetellä, kuinka syvälle totuus on tarttunut hengelliseen elämäämme. Näkemyksemme Totuudesta pitäisi paljastaa etuoikeus uhrata ja palvella toisten puolesta, ja sydämemme omistautuminen Herralle pitäisi saada meidät nopeasti luopumaan

elämästämme, jotta muut voisivat tulla siunatuiksi.
Näin omistautumisemme makea tuoksu on
voimakas. Joh. 15:13; 1. Joh. 4:7-11.

Sovituspäivä

Keskeiset jakeet: "Sillä tänä päivänä tehdään teille sovitus, joka puhdistaa teidät. Silloin te olette Herran edessä puhtaita kaikista synneistänne."

3. Moos. 16:29-30

Valitut kirjoitukset:

3. Moos. 16:2-9 ja 11-19 ja 27-34.

Tämänpäiväinen oppitunti liittyy ilmestysmajan jumalanpalveluksiin, jotka suoritettiin Israelin vuotuisena sovituspäivänä, kuten 3. Mooseksen kirjan 16. luvussa kerrotaan. Tämä tärkeä jumalanpalvelus tapahtui juutalaisen uskonnollisen vuoden seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä. Sitä pidettiin koko vuoden juhlallisimpana tilaisuutena, päivänä, jolloin ylipappi astui kaikkeinpyhimpään - ilmestysmajan sisimpään osastoon - ja sovitti kansan synnit. Suorittaakseen tämän erityisen päivän jumalanpalveluksia ylipappi Aaron ei pukeutunut tavalliseen "loisto- ja kauneusvaatteeseensa" vaan uhrivaatteisiin, jotka

olivat valkoista pellavaa. 2. Moos. 28:2-39; 3. Moos. 16:4.

Aaronin käskettiin hankkia härkä ja vuohi sovitushreja varten. Aaron itse hankki härän, joka oli teurastettava ilmestysmajan pihalla syntiuhrina hänen itsensä ja hänen perheensä puolesta. Härän rasva oli poltettava kultaisella alttarilla. Koska härkä oli suuri rasvamäärä, sen täytyi palaa raivokkaasti ja tuottaa tiheä savupilvi, joka nousi ulkopuolisten näkyville. 3. Moos. 16:3, 5-6 ja 25.

Sitten Aaronin tuli täyttää suitsutusastia palavilla hiilillä, jotka oli otettu palavasta tulista kulta-alttarilla, ja viedä se yhdessä makean suitsukkeen kanssa Pyhään, lehtimajan ensimmäiseen osastoon. Suitsutusastia asetettiin kultaisen alttarin päälle ja suitsukkeet siroteltiin sen päälle, jotta saatiin aikaan makean tuoksun savu, joka tunkeutui toisen verhon taakse kaikkeinpyhimpään. Kun tämä oli suoritettu huolellisesti, Aaron saattoi turvallisesti astua kaikkeinpyhimpään ja jatkaa lopullista sovitustekoa. Siellä hänen tuli sirotella härän verta armoistuimen päälle ja sen eteen. jae 12-14.

Asuinmajan ulkopuolella, sitä ympäröivän leirin ulkopuolella, oli määrä olla toinenkin tuli. Siellä härän

likaiset osat - nahka, liha ja lanta - oli määrää polttaa. Tämä kohtaus oli kaikkien ilmestysmajan ympärille leiriytyneiden israelilaisten nähtävissä, ja se erotti sen jyrkästi muista sovituspäivän uhrirituaaleista, jotka peittivät ilmestysmajan pihaa ympäröivät pellavaiset verhot ja pyhän ja kaikkein pyhimmän suljettu luonne. Näin saatiin päätökseen härkäuhri. jae 27.

Seuraavaksi uhrattiin syntiuhriksi tarkoitettu vuohi. Se oli otettava Israelin kansan keskuudesta tätä tarkoitusta varten ja esitettävä Herran eteen ilmestysmajan ovella. Herran vuohi teurastettiin ilmestysmajan pihapiirissä, ja sen veri tuotiin kaikkeinpyhimpään ja siroteltiin samalla tavalla kuin härän veri oli tehty. Sen nahka, liha ja lanta poltettiin myös Israelin leirin ulkopuolella. jae 15 ja 27.

Paavali kirjoitti, että "nämä asiat tapahtuivat heille (israelilaisille) esimerkkeinä meille.". Ne on kirjoitettu muistiin varoittamaan meitä, jotka elämme aikakauden lopussa..." Ne olivat "varjo, hämärä esimakua tulevista hyvistä asioista" ja "paremmista uhreista", joiden keskipisteenä on Jeesus. 1. Kor. 10:11; Hepr. 10:1; 9:23.